

Kız ve Kerkenez

Çınar BİBER

Kız ve Kerkenez

Çınar BİBER

Maya sessizce oturup çevresindeki kuşları çizmeyi severdi. Her yere çizim defterini ve kalemlerini koyduğu bez bir çantasıyla giderdi. Sıcak kahverengi teni güneş ışığında parlardı ve yürürken iki kısa örgüsü zıplardı. Yeşil bir kazağın üstüne hardal sarısı bir yağmurluk, mavi kot pantolon ve kırmızı lastik çizmeler giyerdi. Kuşlar ona hep güvenirdi çünkü o hiç kıpırdamadan dururdu.

Bir rüzgârlı sabah, Maya'nın dedesi Tom onu çayıra götürdü. Zeytin yeşili mumlu ceketini ve düz kasketini giymişti, dürbünü boynunda asılıydı. Yürüyüş değneğini patıkaya vurarak, 'Sır sabırdır,' dedi. 'Bekle ve izle.' Maya başını salladı ve oturmak için düz bir kaya buldu. Çizim defterini açtı ve hazırlandı.

Birdenbire gökyüzünde bir kerkenez belirdi. Çimenlerin çok üstünde asılı kaldı, kanatları hızla çırpılıyor, uzun kuyruğu yelpaze gibi açılıyordu. Kuş havada tamamen hareketsiz durdu, sanki bir ipe asılmış gibi. Maya soluğunu tuttu. 'Dede, bak!' diye fısıldadı. 'Hiç kıpırdamıyor.' Dedesinin yüzü gülümsedi. 'Bu bir kerkenez,' dedi. 'Yerde akşam yemeğini arıyor.'

Maya kerkenezi uzun süre izledi. Pas kahverengi sırtı koyu beneklerle kaplıydı, soluk krem göğsü ıřıkta parlıyordu. Kurşuni gri başı ařağıya doęru uzanmıřtı ve keskin koyu gözleri hi kırpmıyordu. Maya'nın kalemi sayfada utı. Aılmıř kuyruęu ve siyah kanat ularını izdi. Hatta saę bacaęındaki ince gümüş halkayı bile fark etti.

Kerkenez aniden bir taş gibi çimenlere düştü. Sonra pençelerinde küçük bir şeyle yeniden yükseldi. 'Bir fare yakaladı,' dedi dedesi yumuşak bir sesle. 'Kerkenezler yüksekten bir fareyi görebilir.' Maya çizimine hızlı notlar ekledi: 'Havada asılı kalır, sonra düşer.' Okları ve köşeye minik fareler çizdi. Kalbi hâlâ heyecanla çarpıyordu.

Okuldan sonra her gün Maya ayıra geri döndü. Bazen kerkenez oradaydı, bazen değildi. Ama Maya beklemekten rahatsız olmuyordu. Alı alışının arkasında durmayı ve tamamen hareketsiz kalmayı öğrendi. Kerkenezin en çok rüzgârlı günleri sevdiğini öğrendi. Sayfa sayfa özenli çizimlerle doldurdu. Çizim defteri bir kerkenez kitabına dönüşüyordu.

Dedesi Tom fırsat buldukça onunla gelirdi. İşitme cihazını ayarlayarak, 'İzleme alışkanlığını edinmişsin,' dedi. 'Çoğu insanda bu sabır yoktur.' Maya ön dişlerinin arasındaki küçük boşluğu göstererek gülümsedi. 'Ben seviyorum,' dedi. 'Kerkenezin bir düzeni var.' Dedesine kuşun havada asılı kaldığı, kuyruğu genişçe açılmış çizimlerini gösterdi.

Bir öğleden sonra Maya yeni bir şey gördü. Kerkenez bir çit direğine kondu ve tüylerini düzeltmeye başladı. Maya her ayrıntıyı çizdi: kıvrık sarı gagayı, sarı ayakları, sırtındaki koyu benekleri. Güneşte kendi burnundaki soluk çilleri fark etti ve gülümsedi. Kendini gerçek bir bilim insanı gibi hissetti. Defterine saati ve havayı yazdı.

Maya'nın öğretmeni Bayan Patel bir gün çizim defterini gördü. 'Bunlar harika,' dedi. 'Bunları galerideki Bayan Penn'e göstermelisin.' Maya utandı ama dedesi onu cesaretlendirdi. 'Çizimlerin bir hikâye anlatıyor,' dedi. 'Birileri bunları görmeli.' Böylece Maya bir mektup yazdı ve en iyi çizimlerinin kopyalarını galeriye gönderdi.

Bir hafta sonra bir mektup geldi. Maya'nın çizimleri bir doğa sergisi için seçilmişti! K rat r Bayan Penn onları sergilemek istiyordu. Maya yerinde zıpladı. 'Kerkenezim  nl  olacak!' diye bağırdı. Dedesi g ld  ve sıcak  ikolatayla kutlamaları gerektiğini s yledi. Maya  izim defterine sıkıca sarıldı. Bunca sabırlı izleyiş karřılığını vermiřti.

Maya galeride Bayan Penn ile buluştu. Bayan Penn turkuaz bir hırka ve ince gözlükler giymişti, boynunda galeri kartının olduğu bir askı vardı. 'Kerkenez çizimlerini çok seviyorum,' dedi içtenlikle. 'Kuşun nasıl havada asılı kaldığını ve avlandığını tam olarak gösteriyorlar.' Maya ona notlarını ve oklarını gösterdi. Bayan Penn başını salladı. 'Onları özel bir vitrine koyacağız,' dedi.

Sergi günü geldi. Maya'nın çizimleri duvarda asılıydı ve defteri cam bir vitrinde açık duruyordu. İnsanlar durup bakıyor ve notlarını okuyorlardı. 'Kerkenezin nasıl havada asılı kaldığına bakın!' dedi bir çocuk. 'Bir de burada taş gibi düşüyor,' dedi kız kardeşi. Maya yakında duruyor, gurur duyuyordu. Dedesi Tom elini sıktı ve yumuşak gülümsemesiyle gülümsedi.

Bayan Penn kısa bir konuşma yaptı. 'Maya'nın çalışması bize sabırlı gözlemin gücünü gösteriyor,' dedi. 'Kerkenezi günlerce izledi ve alışkanlıklarını öğrendi.' Herkes alkışladı. Maya'nın yanakları ısındı. Çizimlerine baktı ve çayırdaki her anı hatırladı. Kerkenez, diye düşündü, ona hiç beklemediği kadar çok şey öğretmişti.

Sergiden sonra Maya dedesiyle ayıra geri döndü. Kerkenez yine havada asılıydı, sanki hiçbir şey değışmemiş gibi. Maya kayasına oturdu ve yeni bir çizim defteri açtı. 'Öğrenilecek her zaman daha çok şey var,' dedi. Dedesi başını salladı. 'İşte böyledir,' dedi. Maya gülümsedi ve çizmeye başladı. Kerkenez alçalıp yükseldi, Maya ise sabırla ve merakla izledi.

Maya'nın çizimleri bir ay boyunca galeride kaldı. Okul grupları onları görmeye geldi ve Bayan Penn en çok ilgi gören eserin onlar olduğunu söyledi. Maya mutlu hissetti. Yakından izlemenin bir tür macera olduğunu öğrenmişti. Ve sabrın, sessiz bir kızı herkes için bir öğretmene dönüştürebildiğini keşfetmişti. Kerkenez kitabı sadece bir başlangıçtı.

Artık Maya çizim defterini her yere yanında taşıyor. Serçeler, kızılgerdanlar ve hatta bir balıkçıl çizdi. Ama kerkenez her zaman en sevdiği olacak. Bazen rüzgâr doğru estiğinde onu hâlâ çayırın üzerinde havada asılı görüyor. Ve dedesinin sözlerini hatırlıyor: 'Bekle ve izle.' İşte böyle öğrenirsin. İşte dünyayı böyle görürsün.